

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Όσιος Ρωμύλος της Ραβάνιτσας

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/2477/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 21/9/2014 1:36:00 μμ

Δημιουργία εγγράφου: 28/02/2024 12:12:18

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 18 Σεπτεμβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 21/9/2014 1:36:00 μμ

Βιογραφία

Στους Συναξαριστές δεν αναφέρεται κανένα υπόμνημα για τον όσιο αυτό. Βιογραφία του υπάρχει στο υπ' αριθμ. 154 χειρόγραφο της Σκήτης των Καυσοκαλυβίων, που συνέγραψε ο μαθητής του εν λόγω Οσίου, Γρηγόριος.

Ο όσιος Ρωμύλος γεννήθηκε κατά το 1300 μ.Χ. στην παραδουνάβια πόλι Βιδίνιο από ευσεβείς γονείς, πατέρα Έλληνα και μητέρα Βουλγάρα. Κατά το άγιο βάπτισμα ονομάσθηκε Ράϊκος. Από την παιδική του ηλικία έδειχνε πόθο για μάθηση και οι διδάσκαλοί του, θαυμάζοντας την σοφία και την σύνεσή του, τον αποκαλούσαν «παιδαριόγεροντα». Όταν ανδρώθηκε, για να αποφύγει τον γάμο που εσκεπτοντο οι γονείς του, έφυγε κρυφά σε μοναστήρι της επαρχίας του Τιρνόβου. Εκεί, μετά την κανονική δοκιμασία, εκάρη μικρόσχημος με το όνομα Ρωμανός και διακονούσε με πολλή ευλάβεια στον ναό ως εκκλησιαστικός.

Την ίδια εποχή ο άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης (βλέπε 6 Απριλίου) αναχώρησε με τους μαθητές του από το Άγιον Όρος και εγκαταστάθηκε στα Παρόρια (σημ. Στράντζα), στα βυζαντινοβουλγαρικά σύνορα. Όταν ο Ρωμανός άκουσε για τον διδάσκαλο αυτόν της νοεράς προσευχής και του ησυχαστικού βίου, ζήτησε ευλογία από τον ηγούμενο να τεθεί υπό την καθοδήγησή του. Μαζί του πήρε και άλλον αδελφό, τον Ιλαρίωνα.

Ο όσιος Γρηγόριος τούς δέχθηκε με πολλή χαρά και, καθώς ο Ρωμανός ήταν δυνατός, με ισχυρή κράση, του ανέθεσε τις βαρύτερες και κοπιαστικότερες υπηρεσίες, τις οποίες εκτελούσε με απόλυτη υπακοή. Μετέφερε ξύλα και πέτρες από το όρος, νερό από το ποτάμι που έρρεε στους πρόποδες, και έφτιαχνε τον πηλό για τις οικοδομές. Παράλληλα διακονούσε στο μαγειρείο και στο ζυμωτήριο της μονής και είχε την φροντίδα των ασθενών αδελφών. Του ανατέθηκε επίσης η περιποίηση ενός ηλικιωμένου μοναχού, ασθενούς και θυμώδους, ο οποίος ένεκα των ασθενειών του έπρεπε να τρώγει μόνον φρέσκα ψάρια. Ο Ρωμανός υπηρετούσε τον σκληρό εκείνον γέροντα με θαυμαστή πραότητα και μακροθυμία και ψάρευε στο ποτάμι. Τον χειμώνα, που τα νερά ήταν παγωμένα, έσπαζε τους πάγους και με τα πόδια γυμνά στο ψυχρότατο νερό ψάρευε με την απόχη. Με τον τρόπο αυτόν ο Ρωμανός γινόταν μάρτυς κατά προαίρεσιν, καθώς θυσιάζε την ζωή του κάθε στιγμή υπέρ της αγάπης του πλησίον.

Με τον θάνατο του ασθενούς γέροντος και του οσίου Γρηγορίου, ο Ρωμανός, τον οποίον όλοι αποκαλούσαν «καλωρωμανό», υποτάχθηκε μαζί με τον Ιλαρίωνα σε άλλον γέροντα. Οι ληστές όμως, που λεηλατούσαν τα μέρη εκείνα και καταταρνανούσαν τους μοναχούς, τους ανάγκασαν να αναχωρήσουν στην Στάρα Ζαγορά της Βουλγαρίας, όπου σύντομα κοιμήθηκε ο γέροντάς τους.

Έκτοτε ο Ρωμανός υποτάχθηκε στον Ιλαρίωνα, επειδή ήταν μεγαλύτερος στην ηλικία. Όταν ο τσάρος των Βουλγάρων Ιωάννης Αλέξανδρος (1331 – 1371 μ.Χ.) κατεδίωξε τους ληστές, επέστρεψαν στην ερημική ησυχία των Παρορίων, για να συνομιλούν με τον Θεό διά της νοεράς προσευχής. Με τις αρετές, οι οποίες τού είχαν γίνει δευτέρα φύσις, και την αδιάλειπτη ευχή ο Ρωμανός αξιώθηκε να λάβει από τον Θεό πολλά χαρίσματα, ιδιαίτερα το χάρισμα των αιριών δακρύων.

Αργότερα με την ευλογία του Ιλαρίωνος αποσύρθηκε σε τέλεια μόνωση, για να εντρυφά απερίσπαστος στις θείες θεωρίες. Αφού έζησε πολλά χρόνια κατ' αυτόν τον τρόπο, εκάρη μεγαλόσχημος με το όνομα Ρωμύλος. Οι Τούρκοι όμως σε επιδρομές τους κατέστρεψαν το μοναστήρι, και ο όσιος Ρωμύλος με τον μαθητή του Γρηγόριο κατέφυγαν στο Άγιον Όρος, όπου εγκαταστάθηκαν στα Μελανά, κοντά στην Μεγίστη Λαύρα. Οι αγιορείτες μοναχοί σύντομα αναγνώρισαν τις αρετές του και τον επισκέπτονταν χάριν ψυχικής ωφελείας. Διέκοπταν όμως την αγαπημένη του ησυχία, και αναγκάσθηκε να αναχωρήσει σε απομονωμένο κελλί, στους πρόποδες του Άθωνος.

Την εποχή αυτή, μετά την ήττα του σερβοβουλγαρικού στρατού του Ιωάννη Ούγγλεση από τους Οθωμανούς και τον θάνατο του ίδιου στην μάχη του Έβρου (Μαρίτσα, 1371 μ.Χ.), ακολούθησε η εισβολή των ατάκτων οθωμανικών στρατευμάτων στην Θράκη και την Μακεδονία. Τότε πολλοί μοναχοί, φοβούμενοι την γενική ανασφάλεια των καιρών, έφυγαν από το Άγιον Όρος. Παρακινούμενος και ο όσιος Ρωμύλος αναχώρησε στην Αυλώνα της Αλβανίας. Το διάστημα που έμεινε εκεί διόρθωσε τα διεστραμμένα ήθη των κατοίκων και τους δίδαξε την ορθή πίστη, διότι είχαν απομακρυνθεί πολύ από τον χριστιανισμό. Ποθώντας όμως την ησυχία, απομακρύνθηκε στην μονή της Θεοτόκου, στην Ραβάνιτσα της Σερβίας. Ο τόπος αυτός υπήρξε η τελευταία επίγεια διαμονή του, διότι ύστερα από λίγο καιρό απήλθε προς Κύριον (1375 μ.Χ.). Ο τάφος, στον οποίον οι μαθητές του ενταφίασαν το πολυάθλο σώμα του, αναδίδει άρρητη ευωδία. Επιτελούνται δε συνεχώς πολλά θαύματα και ιάσεις στους προσερχομένους με πίστη.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Όσιος Ρωμύλος της Ραβάνιτσας

Σχετικές συνδέσεις

1. [Όσιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης](#)

Παραπομπές

1. [ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ](#)
2. [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET](#)